

8 : 8 : 00 - 0 0

အကြည်စိုက်

ကွန်တေးအိတ်အိတ်

အိတ်အိတ်

အိတ်အိတ်

ခင်ဗျားတို့ ရှေ့ ခွက်ကလေးတစ်လုံး ချပေးပြီး "ကိုင်း တောင်းစမ်း" ဆိုရင် ခင်ဗျား တောင်းရဲလား။ ပြောတဲ့ လူရဲ့ ရင်ဝ ဖနောင့်နဲ့ ထပေါက် မှာ ပေါ့။

"မင်းငါ့ကို ဘယ်အစားထဲကမှတ်လဲ" ဆိုပြီး။

အမှန်တော့ ဒီကိစ္စတွေက ဝါသနာပါစရာမလိုဘူး။ ရံဖန်ရံခါ သူ့အ လိုလိုဖြစ်လာတာ။

ဆိုကြပါတော့ဗျာ။ ကျုပ်ရုပ်ကျုပ်ရည်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့ စာရေးဆရာ ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့ တောင်းစားဖူးတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ယုံမလား။

အမှန်တော့ ဒီကိစ္စတွေက ဝါသနာပါစရာမလိုဘူး။

ကျွန်တော်က (၈၆)ခုနှစ်ကစပြီး အိမ်ကထွက်ပြေးပါတယ်။ (၈၈)အ ရေးအခင်းဖြစ်တော့ အိမ်ပြေးဘဝနဲ့ ရခိုင်ပြည်နယ် ရမ်းဗြဲကျွန်းကနေ တစ်ဆင့် ရန်ကုန်ကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်။

အရေးအခင်းဖြစ်တဲ့ ကာလ၊ ကျွန်တော်ကလည်း အိမ်က ပျောက်သွားတာ (၂)နှစ်တိတိ ကြာပြီးကာလဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကိုချစ် တဲ့ မိဘများက လိုက်မရှာတော့ပါဘူး။ သေစာရင်းပဲ သွင်းလိုက်ပါတယ် ။

"မောင်ကြည်ဆိုတဲ့ ကောင်လေး သေရှာပြီပေါ့"

ကာလကလည်း ပျက်။ လူကလည်း ကလေးသာသာရှိသေးတော့ အ ရေးအခင်းကာလမှာ ဝေလေလေလျှောက်လုပ်ရင်း ဒေါပုံအမှိုက်ပုံဘေး

မှာ တဲထိုးထားတဲ့ သူတောင်းစားတဲမှာ တောင် မှီခိုခဲ့ဖူးပါတယ်။

သူတောင်းစားဆိုပေမယ့် အထင်မသေးနဲ့ ၊ လူကောင်းတွေခင်ဗျာ၊
တောင်းစရာရှိမှ ပတ်တီးတွေပတ်၊ ကလေးတွေငှားပြီး

"သနားကြပါခင်ဗျာ"

လုပ်တာ။ အိမ်မှာ တော့ အဲဒီကတည်းက Black&White တီဗွီကြီးကို
ကာလာဖြစ်အောင် ပန်းရောင်စတေကာကပ်ပြီးကြည့်တာ။

အိမ်ကသာ ကျူးကျော်။ လူနေမှု အဆင့်မြင့်သလား မမေးနဲ့ ။ ဆီပြန်
မဟုတ်ရင် မစားဘူး။

ဆိုတဲ့ သီချင်းကိုက ‘သူဌေးဝါဒ’ ဆိုတဲ့ သီချင်းမှ ရွေးဆိုတာ။

ဆိုလိုတာကဗျာ။ ‘အလုပ်သဘော သူတောင်းစား’တွေပေါ့။ ‘အလုပ်
အဖြစ် သူတောင်းစား’ဆိုလည်း ရပါ။ ပရော်ဖက်ရှင်နယ်တွေပေါ့ဗျာ။

အဲဒီမှာ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်မှီခိုပြီး သူတို့ မကျွေးနိုင်တော့လို့ က
န်ထုတ်လိုက်မှ ပြန်ထွက်လာတာ။

ကျွန်တော်ဆိုလိုတာကဗျာ။ တံငါနားနီးတံငါ။ မုဆိုးနားနီးမုဆိုးလ
ည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့ နဲ့ နေ သူတို့ လုပ်ပေါက် ကိုင်
ပေါက်တွေကိုလည်း သိ၊ ငွေရချောင်မှန်းလည်း သိနေတာပဲ။
ကိုယ်လည်း တောင်းစားချင် တောင်းစားလို့ ရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဝါသနာမှ
မပါတာ။ ဘာလို့ လုပ်ရမှာ လဲ။

ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်တွေက ဝါသနာပါစရာမလိုဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အ
လိုလိုဖြစ်တတ်တာ။

ကဲ..ထားဦး။

အရေးအခင်းပြီးတော့ အိမ်ပြန်ရောက်။ (၈)တန်းလည်း သုံးခါကျပြီး ကျောင်းနေဖို့ ကျတော့လည်း အသက်က ဖင်ခွေနေပြီမို့ ဝန်ထမ်းဝင်လုပ်တယ်။ ကျောင်းနေဖို့ သာ အသက်ကြီးသွားတာ။ ဝန်ထမ်းဝင်လုပ်ဖို့ ကျလည်း ငယ်ပြန်ရော။ ဒါနဲ့ အသက်လိမ်ပြီး(ကြီးပြီး) ဝန်ထမ်းလုပ်ခဲ့တယ်။

ဝန်ထမ်းဆိုတာကလည်း သိတဲ့ အတိုင်းပါပဲဗျာ။ အခုလို လစာတွေ တိုးပြီး အများကြီးရတဲ့ ခေတ်မှ မဟုတ်တာ။ ဒီလိုပဲ တောင်းရမ်းစားသောက်ပြီး ကိုယ့်ဘဝလေး၊ ကိုယ့်မိသားစုလေး ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းနေရတာပဲ။ အဲလိုမှ မလုပ်ရင် ငတ်သေတဲ့ ဝန်ထမ်း နည်းမှာ မဟုတ်ဘူး ။ (အဲဒီခေတ်ကို ပြောတာနော်)

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ရှက်တယ်ဗျ။ အဲဒါမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ဘူး။ ပိုက်ဆံရတဲ့ နေရာကို အလှည့်ကျရင် နေရာရောင်းစားလိုက်တယ်ဗျ။ ဒါတောင်တောင်းတာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ ရောင်းတာ။

ကြာတော့လည်း အဲဒီဘဝကြီးကို ငြီးငွေ့လာတယ်။ တစ်နေ့လာလည်း ဝတ်စုံဝတ်၊ အ လုပ်သွား၊ အလုပ်ပြန်၊ ဒါပဲ။ ဘာမှ လည်း မဟုတ်ဘူး ။

ဒါနဲ့ ပဲ ဝန်ထမ်းဘဝ(၇)နှစ်မှာ အလုပ်ကထွက်လိုက်တယ်။

အဆင်မပြေလို့ မဟုတ်ဘူး နော်။ မလုပ်ကို မလုပ်ချင်တော့လို့ ။

ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်က ဝါသနာပါစရာမလိုဘူး။ သူ့အလိုလိုလည်း ဖြစ်တတ်တယ်။

အဲဒီကမှ ဆောက်လုပ်ရေးထဲ ဝင်လုပ်ပြန်တယ်။

ဆောက်လုပ်ရေးမှာ က ကျွန်တော့်အရည်အချင်းနဲ့ ဆို အကြမ်းပဲရ

တာပေါ့။ ဆိုပါတော့ဗျာ။ ခုနက ဝန်ထမ်းဘဝမှာ
ယူနီဖောင်းလေးဝတ်ပြီး ကြော့ကြော့မော့မော့နေရတာ။ ဘာဖြစ်လို့ အ
လုပ်ပြောင်းပြီး အလုပ်ကြမ်းလုပ်မှာ လဲ။

ကျွန်တော်ပြောပြီးသား၊ တောင်းရမ်းရတဲ့ ကိစ္စ မလုပ်ကို မလုပ်ချင်
တာ။ ဒါကြောင့် အဲဒီအလုပ်မလုပ်ဘဲ အလုပ်ကြမ်းပဲ ဝင်လုပ်နေတာ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကပဲ ရိုးသလားတော့ မသိပါဘူးဗျာ။ ဆောက်
လုပ်ရေးမှာ အကြမ်းသမားဘဝနဲ့ လူကြီးကကြိုက်ပြီး ရာထူးတက်က
စာရေးဘဝရပြန်ရော။

စာရေးကမှ ကျောက်တွေ သဲတွေ သစ်တွေကို စစ်ရတဲ့ စာရေးဗျာ။
အားလုံးသိတဲ့ အတိုင်း အစိုးရအလုပ်မှာ အုတ်၊ သဲ၊ ကျောက်၊ သစ်၊ ဆီ
ဆိုတာ (၂၀)ရာခိုင်နှုန်း အလေအလွင့်ပေးတယ်။

ကုန်ပစ္စည်းတွေ လာချတိုင်း (၂၀)ရာခိုင်နှုန်းက အလေအလွင့်ထဲမှာ
ပါပြီ။ (ဒါကြောင့် ဆောက်လုပ်ရေးကလူတွေ ချမ်းသာတာ)

ဒီလိုဗျာ။

ကုန်ပစ္စည်းချတဲ့ သူတွေက ညှိတယ်။ အဲဒီအလေအလွင့် (၂၀)ရာခိုင်
နှုန်းကို သူတို့ သယ်မလာတော့ဘူး။ လျှော့ပေး။ အဲဒီအတွက် ငွေကို ညှိ
မယ်ပေါ့ဗျာ။

ကျောက်(၁၀)ကျင်းကိုဆိုရင် (၂)ကျင်းလျော့နဲ့ ၊ သူတို့ က ကျင်း(၅၀)
ဆို ကျွန်တော့်ဆီက အလျော့တွေနဲ့ ဆို (၁၀)ကျင်း ပြန်တက်လာမှာ ပေါ့။
ကျင်း(၅၀)သွင်းရုံနဲ့ ကျင်း(၆၀)ဖြစ်မှာ လေ။

(လိမ်နည်းပေါင်းစုံ ကျွန်တော့်ကိုလာမေး ကျွန်တော်အကုန်သိတယ်)

ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုလာညှိတယ်။ ကျွန်တော်မလုပ်ဘူးဗျာ။

တယ်ပြောတာပါ။ ဘာလိုလဲဆိုတော့ သူတို့ ဆီက တောင်းရမှာ မို့လို့ ။

အင်မတန်ကောင်းတဲ့ နေရာပါပဲ။ ဘယ်သူမဆို ငွေရချောင်တဲ့ နေရာကို နေချင်ကြမှာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မနေနိုင်ဘူး။

ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမှ မရှိဘဲ ကျွန်တော် အလုပ်ထွက်ခဲ့ပြန်တယ်။

ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံရမယ်ဆိုတိုင်း လုပ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ နေရာတွေဗျာ။ တော်ရုံလူဆို ဘယ်ခွာပါ့မလဲ။ ကုတ်နဲ့ ကော်ထုတ်ရင်တောင် ထွက်ချင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး ။

အဲဒီအလုပ်ကထွက်ပြီး အတွေ့အကြုံတွေစုံမှ ရန်ကုန်တက်ပြီး စာရေးဆရာလာလုပ်တာ။

စာရေးဆရာဆိုတာကလည်း ဗျာ၊ စလုပ်တာနဲ့ ဘယ်အဆင်ပြေပါ့မလဲ။ (အခုတော့ မဟုတ်ပါဘူး) ကိုယ့်စာမူလေးပါမှ စာမူခလေး အနည်းအကျဉ်းရတာ။ ချိုးငဲ့လိုက်တာလည်း ပြောမနေနဲ့ တော့၊ နေစရာမရှိလို့ အစ်မဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ခြံမှာ ခြံစောင့်လုပ်ပြီး နေရာတာ။ စားစရာမရှိလို့ ငတ်နေခဲ့တဲ့ နေ့တွေကလည်း မနည်းဘူး။ ကားခမရှိလို့ လမ်းလျှောက်ရတဲ့ ရက်တွေကလည်း အရှည်အရှည်တွေ။

ဒါပေမဲ့ ဒီဘဝကို ကျွန်တော်သဘောကျသွားတယ်။ ဒီအလုပ်က ငွေတောင်းစရာ မလိုဘူးဗျ။ သူတို့ ကပေးတာ။ ပေးတာတောင် ရှိရှိသေသေနဲ့ ။

"စာမူခလေး ပေးတာပါဆရာ"

ကဲ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ။ ကိုယ်က တောင်းစရာကို မလိုဘူး။ သူတို့ ကကိုပေးတာ။

ဒီလိုနဲ့ ဗျာ။ ဒီဘဝမှာ စီးမျောလာလိုက်တာ
'အကြည်တော်'ဆိုတာကြီး ဖြစ်လာသည် အထိပေါ့။

အဲ..အဲဒီမှာ ဗျ 'အကြည်တော်ဆိုတာကြီး' ခွက်တစ်လုံးဆွဲပြီး
တောင်းဖူးတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ယုံမှာ လား။

ယုံလိုက်ပါ။ တကယ်ကို အကြည်တော်ခွက်ဆွဲပြီး တောင်းဖူးပါတယ်
။

အမှန်တော့ ဒီအလုပ်တွေက ဝါသနာပါစရာ မလိုပါဘူး။ ကံပါရင် ဖြစ်
ချိန်တန်ရင် ဖြစ်လာတော့တာပါပဲ။

ဥပမာဗျာ။

ကျွန်တော်က စာရေးတာ ဝါသနာပါတယ်။ စာပေဟောပြောပွဲသွား
တာ ဝါသနာ မပါဘူး။ လူရှေ့သူရှေ့ မတ်တတ်ရပ်ရတာကို ဝါသနာ မပါ
ဘူး။ အဲဒါတွေ ဝါသနာမပါလို့ နောက်ကွယ်ကနေ စာရေးဆရာလုပ်နေ
တာ။

ဒါပေမဲ့ဗျာ။ ဝါသနာမပါပေမယ့်လည်း စာချစ်သူများ ဖိတ်ကြားတဲ့
အခါ စာပေဟောပြောပွဲလည်း လိုက်နေရတာပါပဲ။

ဝါသနာမပါပေမယ့် သူ့အလိုလို ဖြစ်လာတာပေါ့ဗျာ။

ဒီလိုပါပဲ။ ဝါသနာမပဘဲ ဖြစ်ချိန်တန်လို့ ဖြစ်လာတဲ့ ကိစ္စတွေလည်း
ရှိပါတယ်။

တစ်ခါက ပြည်ပဒေသတစ်ခုက ဟောပြောပွဲ ဖိတ်ပါတယ်။ သူတို့ အ
နေနဲ့ က ပွဲကြီးပေါ့။ နေရတာကို တစ်ပတ်ဆယ်ရက်လောက် နေရပါတ
ယ်။ နေရာတွေ နှစ်နေရာ သုံးနေရာ ခွဲပြောရတာကိုး။

အဲဒီမိမိက ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ တစ်နေရာရောက်တော့
အစီအစဉ်ထဲမပါတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ခုက ကြားဖြတ်ဖိတ်ပါတယ်။

အစီအစဉ်ထဲမှာ မပါတဲ ကြားဖြတ်ဖိတ်ကြားခံရရင် အင်မတန်
အူကြောင်ကြောင်နိုင်လှ ပါတယ်။

ဘာဖြစ်တတ်လဲဆိုတော့ ဟောပြောပွဲကို နားမထောင်တတ်သေးတဲ့
သူတွေ၊ ဟောပြောပွဲကို မိန့်ခွန်းပြောသလိုလို ထင်နေတဲ့ သူတွေ လာ
ရောက်နားထောင်တတ်လို့ ပါပဲ။

ဟောပြောပွဲဆိုတာကလည်း သိတော်မူကြတဲ့ အတိုင်း အတီးမပါ အ
ဆိုမပါကို မင်းသားမဟုတ်တဲ့ သူက ဒီအတိုင်း ပြောင်ကြီးပြောနေရတာ
မျိုးပါ။ အင်မတန် အပြောကောင်းမှ ဆွဲဆောင်နိုင်တာမျိုးပါ။ တော်ရုံတ
န်ရုံ မပြောတတ်လျှင် နားမထောင်တတ်သူရှေ့ သေပြီသာမှတ်။

အခု ကျွန်တော်ပြောရတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကတော့ တော်ပါသေးတ
ယ်။ အားလုံးဂရုတစိုက်နဲ့ နားထောင်ပေးကြပါတယ်။ ကမန်းကတန်း စီ
စဉ်ရတဲ့ ပွဲမို့ လူက သိပ်များ ပါဘူး။ နိုင်ငံခြားရောက် ဒုက္ခသည် တိုင်းရ
င်းသားတွေကို ကယ်တင်တဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမို့ အားလုံး
ရိုရိုကျိုးကျိုးပါပဲ။

ကျွန်တော်ဟောပြောပွဲကလည်း တစ်နာရီလောက်ပဲ ကြာပါတယ်။

ကျွန်တော်ပြောပြီးတော့ ဆရာတော်က ထလာပါတယ်။ ပြီးတော့ မို
က်ခွက်ကနေ

"အေး ဆရာပြောသွားတာတွေ နားထောင်ရပြီမဟုတ်လား"

"တင်ပျံ့ဘုရား"

လူတွေအားလုံး လက်အုပ်ချီကြတယ်။

"အေး ဒါကြောင့် မှတ်သင့်တာတွေလည်း မှတ်ကြပေါ့"

"တင်ပျံ့ဘုရား"

"အေး ဒီမှာ ကလည်း ဒုက္ခသည် တွေ ကယ်တင်ထားရတော့ ဆရာ ကိုပေးစရာ လက်ဆောင်တော့ ထွေထွေထူးထူးမရှိဘူး၊ ဟဲ့ ကျောင်း သားတစ်ယောက်လာစမ်း တင်မြင့်လာ"

"တင်ပျံ့ဘုရား"

ကျောင်းသားတစ်ယောက် ထွက်လာတယ်။ ဆရာတော်က အခန်း ထောင့်ကို လက်ညှိုးညွှန်ရင်း

"ဟိုးကငွေဖလား သွားယူစမ်း"

ကျွန်တော်လည်း ဆရာတော် ဘာလုပ်မှန်းမသိလို့ ဒီအတိုင်း ကြောင်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ ဖလားရောက် လာပြီ။ ဆရာတော်က ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေသော ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးညွှန်ရင်း

"ဆရာ့ကိုပေးလိုက်"

"ဗျာ"

ဖလားက ကျွန်တော့်လက်ထဲရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကြောင်ပြီး ဖလားကို ကိုင်ထားမိတယ်။ ဒီတော့မှ ဆရာတော်က

"အေး.. လာဟောရတဲ့ ဆရာလည်း အဆင်ပြေသွားအောင် ဆရာကို င်ထားတဲ့ ဖလားထဲ နိုင်သလောက်ထည့်ကြကွဲ့"

"ဗျာ"

ခေါင်းနားပန်းပါ ကြီးသွားရတယ်။ သွားပြီ။ ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန် တော်သိသွားပြီ။

ပထမဆုံး သူတို့ နိုင်ငံက ငွေတစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက် ခွက်ထဲကျလာ တယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်လန့်ပြီး

"ဟင်..ဟင် ဒီလိုတော့ မဟုတ်သေးဘူးလေ"

ဆိုပြီး ဖလားကို ခပ်ဝေးဝေးချလိုက်မိတယ်။ ဒါကို ဆရာတော်က

"ဖလားပြန်ယူထားပါလား အကြည်တော်"

"ဘာလို့ လဲဟင်"

"ဒါမှ လူတွေက ဒကာမျက်နှာမြင်ပြီး သနားမှာ ၊ သူတို့ သနားမှ ဒကာ ငွေပိုရမှာ ၊ ဖလားပြန်ယူထားပါ"

ဪ ကိုယ့်မှာ သူများ နိုင်ငံကြီးမှာ သူတို့ ပြောတဲ့ အတိုင်း မလုပ်ရင်လည်း ဘယ်ထွက်ပြေးရမှန်းကို မသိပါ။ ဒါကြောင့် ဆရာတော် ပြောတဲ့ အတိုင်း ဖလားလေး ရှေ့ပြန်ချပြီး ပိုက်ထားလိုက်ရတယ်။

တကယ်ပဲ သနားကြလား မသိပါဘူး။ ငါးကျပ်တန် တစ်ဆယ်တန် တွေ တဖွဲဖွဲ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ရေရွတ်မိတယ်။

"သူတောင်းစား"

ကျွန်တော့်မှာ ငယ်စဉ် အိမ်ကထွက်ပြေးကတည်းက ဖြစ်ရမယ့်ကိစ္စ အခုမှ လာဖြစ်ရတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပြောတာ။ ဒီကိစ္စတွေက ဝါသနာပါစရာ မလိုဘူး။ ကံပါရင် သူ့ဘာသာသူ အလိုလိုကို ဖြစ်လာတာပါဆို။
